

нитѣ безцвѣтни очи не личи нито мъжа, нито ужасъ. Нѣкакво безкрайно спокойствие е застинало въ този мъртавъ погледъ и каточели много, много блаженство.

— Во блаженномъ успѣнии — вѣчный покой! — припомня си баба Тонка словата на молитвата и самата нея я обзема нѣкакво безпредѣлно спокойствие.

Тя съблича окървавениятъ дрехи на мъртвия момъкъ, измива ранитѣ му съ вода, донесена отъ заптието и бавно започва да го облича. Нарочно се бави. Струва ѝ се, че готви за погребение собствения си синъ и ѝ се иска да го задържи повече време далечъ отъ черната прѣстъ.

— Пребили го, звѣрове проклети! Убили го отъ бой.

Безъ да ще, тя гласно изказва мислитѣ си. Мехмедъ чаушъ чува думитѣ ѝ и откrexва вратата.

— Какво казвашъ, бабо Тонке? Да не те е хваналъ страхъ?

Турчинътъ влиза въ бараката и сѣда на единъ купъ клечорини.

— Отъ какво ще ме е страхъ, Мехмедъ чаушъ? Умрѣлитѣ не сж страшни. Никого не биятъ. Никого не убиватъ отъ бой.

Мехмедъ чаушъ гузно я поглежда:

— Права си. Тогова навѣрно много сж го били. Зели му живота. Сиромакътъ.

— Защо го съжбялявашъ, Мехмедъ чаушъ? Да не съмъ го уморила азъ? Такиза като тебе сж го били. Ти хичъ не го съжбялявай! Грѣхота е!

— Ехъ, бабо и ти! Разправяшъ за него, каточели не е царски душманинъ. Защо е станалъ комита?